

Hrabě Fridolín

Šlapeto

1. Na hranicích města německého
stojí tam skvostný hrad na skále,
v němž hrdinská rota v kole pěje,
kdež přebýval Fridolín hrabě.
2. Podle hradu malý potok plyne,
teče voda velmi ztichounka,
uprostřed skal v překrásném údolí
stojí chaloupečka malinká.
3. V té chaloupce dívka přebývala,
nejkrásnější z toho údolí,
ta se Vilhelmína jmenovala,
nejchudší však byla z vůkolí.
4. Hrabě Fridolín se zamiloval,
hořel pro ni láskou nejprudší,
to si ale nepřipamatoval,
že se pro jeho stav nesluší.
5. Když ji uznal za nevěstu sprostnou,
hrabě Fridolín se zastyděl.
Vilhelmínu v jejím krásném věku
opustil, by víc ji neviděl.
6. Vybral sobě z rodu šlechtického
spanilou a sličnou nevěstu,
s ní se oddal k stavu manželskému,
vydal se hned pro ni na cestu.
7. Vilhelmína, jak to uslyšela,
hned velkou bolestí omdlela,
pak do velké nemoci upadla,
až konečně žalem zemřela.
8. Fridolín svůj sňatek slavně strožil,
nato strašná noc mu nastala,
však se ale nad tím pozastavil,
že ta dívka pro něj zemřela.
9. Dříve, než se půlnoc přiblížila,
svědomí mu ani spát nedá,
a než dvanáctá hodina bila,
zjeví se mu postava bledá.
10. Bylať jest to mrtvá Vilhelmína
v rouše bílém celá oděná,
tiše kráčí k loži Fridolína,
z ní zavála zima studená.
11. Jen se netrap, praví temným hlasem,
že jsem já tvou vinou zemřela,
odpustila jsem ti dávným časem,
když se duše s tělem loučila.
12. A když tato slova promluvila,
ruku mu dala na smíření,

dříve než se noc s dnem rozdělila,
vzal hořem života skončení.

13. Ta poslední slova jeho byla:
Žádám si s ní býti pod zemí,
pak jsa smířen se svou věrnou chotí,
skonat mezi svými dvořany.